

עמ"ת 23520/11/18 - גאהד בן יוסף בסיס, זיאד בן מוחמד בסיסי, עבדאללה בן עבד אל עזי חמאד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כבוד השופט אהרן פרקש, נשיא

עמ"ת 23520-11-18

עמ"ת 25949-11-18

1. גאהד בן יוסף בסיס (עציר)
2. זיאד בן מוחמד בסיסי (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד שלמה גיגי
3. עבדאללה בן עבד אל עזי חמאד (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מאיה גלעדי-זולסון

העוררים בעמ"ת 2350-11-18
העורר בעמ"ת 25949-11-18

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל שמשאשווילי
מיחידת התביעות של משטרת ישראל
במחוז ירושלים

החלטה

לפניי שני עררים, שהדיון בהם אוחד, על החלטות בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ד' גבאי ריכטר), בגדרן הורה על מעצרם של העוררים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

רקע עובדתי - כתב האישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים

1. נגד העוררים הוגש כתב אישום מתוקן (מיום 9.7.18), הכולל חמישה אישומים (ת"פ 18809-07-18). בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרם עד לתום ההליכים המשפטיים.

אישום מס' 1

באישום זה נאמר, כי בתאריך 19.6.18, בין השעות 08:10 לבין 17:00 אחה"צ, או בסמוך לכך, ברחוב המרפא בהר חוצבים, בסמוך למשרדי רשות האוכלוסין בירושלים, קשרו הנאשמים קשר לגניבת מכוניות מסוג מאזדה, וכן גנבו בצוותא חדא רכב מסוג מאזדה 3 בצבע לבן מ.ר. 17-272-30 השייך למר שי-משיח פרלשטיין, בדרך שאינה ידועה במדויק למאשימה.

הנאשמים הואשמו בגניבת רכב, עבירה לפי סעיף 413ב לחוק עונשין, תשל"ז-1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "**החוק**"), ובקשירת קשר לעשות פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק + סעיף 29(א) לחוק.

אישום מס' 2

באישום זה נאמר, כי בתאריך 19.6.18, בין השעות 10:00 בבוקר לבין 14:00 בצהריים, או בסמוך לכך, ברחוב אלי תבין 16 בפסגת-זאב, ירושלים, קשרו הנאשמים קשר לגניבת מכוניות מסוג מאזדה, וכן גנבו בצוותא חדא רכב מסוג מאזדה xs5 בצבע שחור, מ.ר. 18-285-30, השייך למר סאפי סעיד, בדרך שאינה ידועה במדויק למאשימה.

הרכב אותר באותו היום על ידי חברת "איתוראן" במחנה הפליטים ענאתה. נציגי חברת הביטוח אשר יצאו למקום מצאו את הרכב כאשר הוא במצב שלא ניתן להניעו לאור כך שהוחלף בו מחשב רכב.

עוד באותן הנסיבות גרמו הנאשמים בצוותא חדא היזק לרכוש בזדון, בכך ששברו את החלון האחורי השמאלי ברכב וכן גרמו לנזק למחשב הרכב בשווי כולל של 10,000 ₪.

הנאשמים הואשמו בחבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413א לחוק; בגניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק, ובקשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

אישום מס' 3

באישום זה נאמר, כי בין התאריכים 22.6.18 בשעות הצהריים, לבין 23.6.18 בשעה 8:30 בבוקר, או בסמוך לכך, ברחוב נהגי הפרדות בשכונת הגבעה הצרפתית ירושלים, הנאשמים בצוותא חדא, ביחד עם עוד שניים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה (להלן: "**החבורה**"), קשרו קשר לגניבת מכוניות מסוג מאזדה וכן גנבו רכב מסוג מאזדה 2 מ.ר. 86-904-54 השייך למר משה קוריאט.

הנאשמים הואשמו בגניבת רכב-עבירה לפי סעיף 413ב לחוק, ובקשירת קשר לעשות פשע-עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק.

אישום מס' 4

באישום זה נאמר, כי בתאריכים 22.6.18 בין השעות 14:00 לבין 23:30 או בסמוך לכך, בחניית עובדים בהדסה עין כרם ירושלים, הנאשמים בצוותא חדא וביחד עם עוד שניים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה קשרו קשר לגניבת מכוניות מסוג מאזדה וגנבו רכב מסוג מאזדה 3 בצבע אפור מ.ר. 88-416-11 השייך למר חסן בשיר.

הנאשמים הואשמו בגניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק עונשין, תשל"ז-1977 + סעיף 29 (א) לחוק

ובקשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק.

אישום מס' 5

בין התאריכים 22.6.18 בשעה 13:00 לבין 23.6.18 בשעה 8:30 בבוקר או בסמוך לכך, ברחוב החי"ל בשכונת הגבעה הצרפתית בירושלים, הנאשמים בצוותא חדא וביחד עם עוד שניים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה (להלן: "**החבורה**"), קשרו קשר לגניבת מכוניות מסוג מאזדה וגנבו רכב מסוג מאזדה בצבע לבן מ.ר. 24-219-30 השייך לגב' מרגלית קורן.

על פי כתב האישום המתוקן, השוטרים אלירן סיסו ואבי בן עמי (להלן: "**צוות 1**") אשר עברו במקום במסגרת פעילות סמויה לאיתור רכבים גנובים, הבחינו ברכב פאסאט מ.ר. 39-469-56 (להלן: "**הפאסאט**"), נוסע בצורה חשודה, כאשר הוא מוביל טור מכוניות, כשאחריו בצמוד נוסעות אחת אחרי השנייה שלוש מכוניות מאזדה בסדר הבא: אחרי הפאסאט נסעה מאזדה 2 אפורה מ.ר. 86-904-54 (מאישום 3), בה נהג נאשם 1; אחריה נסעה מאזדה אפורה מ.ר. 88-416-11 (מאישום 4), בה נהג אדם שזהותו אינה ידועה במדויק למאשימה; אחריה נסעה מאזדה לבנה מ.ר. 34-219-30 (מאישום 5), בה נהג אדם שאף זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**השיירה**").

השוטר אבי בן עמי הבחין כי כל נהגי השיירה אוחזים בידם פלאפון, וכי השיירה נסעה בצורה איטית, כאשר כל פעם שנוצר פער בין כל נהגי השיירה, רכב הפאסאט עמד בצד עד ששאר נהגי השיירה הגיעו אליו ושוב יצא לדרך כאשר הוא מוביל את השיירה.

לאור האמור, צוות 1 ביקש כי יוקם מחסום משטרת בכיוון המשך דרכה של השיירה ואכן הוקם מחסום בכביש 458 מכיוון כללי מכמש לכיוון כללי רימונים (להלן: "**המחסום**").

במחסום נתפס נאשם 2 כשהוא נוהג ברכב הפאסאט. שלושת רכבי המאזדה שנסעו בשיירה אחריו ביצעו פניית פרסה. רכב מאזדה מ.ר. 88-416-11 נעצר לפני שהגיע למחסום נוסף שביצע צוות 1, נהגה יצא מהרכב והחל להימלט מהמקום. השוטר אלירן סיסו מצוות 1 רדף אחרי החשוד ותפס טלפון נייד שנפל במהלך מנוסתו של החשוד ושהצליח להימלט מהמקום מבלי שנתפס. המאזדה הלבנה מ.ר. 34-219-30 ננטשה והחשוד שנהג בה נמלט.

נאשם 1 אשר נהג במאזדה 2 אפורה מ.ר. 86-904-54 ביצע פניית פרסה, נסע במהירות לכיוון המחסום שהציב צוות 1 תוך שהצליח לברוח ממנו ולהימלט.

הנאשמים הואשמו בקשירת קשר לעשות פשע - עבירה לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק, ובגניבת רכב - עבירה לפי סעיף 413ב לחוק + סעיף 29 (א) לחוק.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרם של שלושת העוררים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. בבקשה נטען, כי למדינה ראיות רבות כנגד המשיבים הכוללות סרטונים, איכונים, פלטי

שיחות, מסרונים, תפיסת העורר 1 במהלך גניבת שלוש מכוניות, וכן זיהוי של משיב 2 על ידי שוטר במקום.

עוד נאמר בבקשה, כי לעורר 1 עבר פלילי הכולל הרשעה בשורה של עבירות, לרבות גניבת רכב. כנגד עורר זה תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה בן 10 חודשים שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או פשע; לעורר 2 עבר פלילי הכולל הרשעה יחד עם עורר 3 בשורה של עבירות. גם כנגד עורר 2 תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה של שישה חודשים בגין עבירות בקשר לרכב; לעורר 3 תשע הרשעות קודמות ביניהן עבירות רכוש ועבירות רכב רבות ואף נגדו תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה של שישה חודשים, בעבירות בקשר לרכב.

נטען, כי ביצוע עבירות חוזרות בעוד שמאסר על תנאי תלוי ועומד מקים חוסר אמון בעוררים, השולל חלופת מעצר והכלל הוא מעצר עד תום ההליכים.

כן נטען, כי מעשיהם של המשיבים מקימים עילת מסוכנות, שכן העבירות בוצעו בחבורה, כאשר המשיבים 2 ו-3 הורשעו לא מזמן בביצוע עבירות רכוש בענייני רכבים, ולא חלף זמן רב והם ממשיכים לפעול יחדיו חרף הרשעתם המשותפת וחרף המאסר על תנאי המרחף מעל לראשם.

החלטות בית משפט קמא

3. בהחלטה מיום 15.7.18 הגיע בית משפט קמא למסקנה, כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירות המיוחסות לכל אחד מהעוררים. בית המשפט קבע, כי קמה עילת מעצר בגין המסוכנות הנובעת מהם, בהתאם לבש"פ 5431/98 **רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(4) 268 (1998) (להלן: "**הלכת פרנקל**"), זאת נוכח עבירות רכוש המבוצעות בצוותא, בתכנון, בתחכום ובאופן מתמשך. ומכאן שקיימת עילת מעצר מתוקף טיב המעשים ונסיבותיהם. בית המשפט התייחס גם לעבר הפלילי של כל אחד מהעוררים, והורה על מעצרם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

4. העוררים הגישו עררים על החלטת בית המשפט. ערכאת הערעור (עמ"ת 27585-08-18 מיום 16.8.18, כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ, ועמ"ת 61336-08-18 מיום 3.9.18, כב' השופט רם וינוגרד), לא מצאה לנכון לקיים דיון נרחב בסוגיית הראיות. עם זאת, הורתה ערכאת הערעור בשני העררים על הגשת תסקירים של שירות המבחן בעניינם ולבחון חלופת מעצר ואת המפקחים המוצעים.

5. בהחלטה מיום 10.10.18, לאחר עיון בתסקירים של שירות המבחן ושמיעת המפקחים המוצעים, קבע בית משפט קמא, כי בעוד שהתרשם לחיוב מהמפקחים שהוצעו על ידי העוררים 1 ו-2, הרי תסקירי שירות המבחן אוששו את סברתו כי יש קושי משמעותי לתת אמון בהם, ולפיכך הגיע למסקנה כי אין בחלופות המעצר המוצעות ואף בחלופות אחרות, להתגבר על חוסר האמון שיש לו בהם, וגם הפקדות כספיות גבוהות לא יגשרו על הפער, ולפיכך דחה את הצעתם להשתחרר לחלופת מעצר.

אשר לעורר 3, קבע בית משפט קמא בהחלטה מיום 29.10.18, כי קיים קושי ליתן אמון בעורר עצמו, לנוכח העובדה שביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום סמוך לאחר ששוחרר מריצוי עונש קודם, וכי חלופת המעצר שהוצעה בפיקוחם של מפקחים, אינה מספקת.

6. על כך העררים שלפניי.

עמ"ת 23520-11-18

7. בערר שהוגש רק ביום 11.11.18, ב"כ העוררים 1 ו-2, עו"ד שלמה גיגי, עורר על קביעתו של בית משפט קמא בדבר קיומן של ראיות לכאורה, קיומה של עילת מעצר והעדר חלופת מעצר. נטען, כי עוצמת הראיות אינן בעוצמה המצדיקות מעצר מאחורי סורג וברית, וכי יש מקום להורות על שחרורם של שני עוררים אלה לחלופת המעצר המוצעת שהיא אפקטיבית וראויה. על פי הנטען, המדובר בכתב אישום סתמי, לא מדויק וריק מתוכן. העובדות שבכתב האישום אינן מגלות עבירה, ואינו מפרט את בסיסן של העבירות המצויות בו. הוא בנוי על גיבובי דברים וערימות מילים, השערות והסקת מסקנות.

8. נטען עוד, כי שגה בית משפט קמא כאשר לא נתן משקל משמעותי לעובדה כי המדינה ביססה את התשתית הראייתית הלכאורית על ראיות נסיבתיות, וראיות אלה בתיק אינן מהוות משום ראיות לכאוריות המצדיקות את מעצרם של העוררים. על פי ב"כ העוררים, קביעת בית משפט קמא בעניינם נשענת על השיחות ביניהם והימצאותם, על פי האיכונים במקום, זיהוי עורר 1 על ידי השוטר, ותפיסת רכב הפאסאט ושני רכבים גנובים נוספים. כן נטען, כי שגה בית משפט קמא כאשר לא נתן משקל משמעותי לעובדה כי אין בחומר הראיות ולו ראיה אחת קונקרטית וישירה המצביעה על כי העוררים הם אלו שביצעו את העבירות.

עמ"ת 25949-11-18

9. ערר זה של העורר 3, שהוגש רק ביום 12.11.18, הוא על החלטות בית המשפט מיום 16.10.18 ומיום 29.10.18, על פיהם הותר בית משפט קמא את העורר במעצר עד תום ההליכים. ב"כ העורר, עו"ד מאיה גלעדי-ז'ולסון, טענה כי נימוקיו ומסקנותיו של בית משפט קמא מוטעים, וכי איזון נכון של שיקולי המעצר השונים היה צריך להוביל לשחרורו של העורר, כפי שהמליץ שירות המבחן בתסקיר המשלים. אשר לנושא הראיות לכאורה, נטען כי העורר קשור למארג הראייתי של השניים האחרים והוא נמצא במעגל חיצוני ראייתי, שכן כל הראיות הנטענות נגדו מבוססים על מחקרי תקשורת עם האחרים. לדעת ב"כ העורר, עקב עוצמת הראיות הנמוכה, מצבו הרפואי של העורר (שעבר כבר שלושה ניתוחים ברגלו), והמלצת שירות המבחן, היה מקום להורות על שחרורו לחלופת מעצר. בעניין זה נטען, כי הערבה המרכזית פנויה לפיקוח וישנם אנשים אחרים היכולים לסייע לרעיית העורר בטיפול בתינוק.

עיקרי טענות הצדדים

10. במהלך הדיון שהתקיים לפניי שבו ב"כ הצדדים על עיקרי טענותיהם שבכתב וכן על הטיעונים שהעלו לפני בית משפט קמא. ב"כ העוררים 1 ו-2 שב וטען, כי אין כל ראיה קונקרטית היכולה להצביע על כך ששני הנאשמים הללו הם שפרצו, או גנבו, או נכחו במקום מהם נגנבו כלי הרכב. ברשותם גם לא נמצאו כלי פריצה. המאשימה אינה יודעת מתי ובאיזו שעה ומי גנב את כלי הרכב המפורטים בכתב האישום. לשיטת

ב"כ העוררים, המאשימה סבורה ומשערת כי העוררים הם הגנבים, ואינה יודעת מי באמת גנב את כלי הרכב. לטענתו, לא נמצאו טביעות אצבע או צילומים ממצלמות אבטחה, היכולים להצביע על מי משני מרשיו ביצע את המיוחס להם בכתב האישום. עוד ציין, כי העורר 1 נהג ברכב שאיננו גנוב, בעל רישיון נהיגה, ולא ברור מדוע הוא נחשד על ידי השוט, אשר נוסע בכביש ראשי, שעה שלא מתנהל כל מרדף ומוסר כי ראה אותו, זיהה אותו כמי שנהג ברכב הראשון בשיירת כלי הרכב. עוד הלן ב"כ העוררים על כך, שהשוטר שמסר כי הרכב הראשון בשיירה עצר על מנת להמתין לרכבים שמאחוריו, לא צילם את האירוע על אף שבידו מצלמת טלפון נייד. אשר להימצאותו של העורר 1 בבית החולים הדסה עין כרם, מסר ב"כ העורר, כי אמו הייתה מאושפזת שם מספר ימים, ומותר לו לבקרה והעובדה שנמצא במקום אין בה כדי לתמוך במיוחס לעורר.

אשר לרכב הראשון שבכתב האישום, טוען עו"ד גיגי, כי הרכב נגנב ממקום חנייה ממשלתי מאובטח על ידי מצלמות, ואולם לטענת המדינה, לא נצפתה גניבת הרכב במצלמות. ב"כ העוררים הוסיף וטען, כי גם לטענת המדינה היו גנבים אחרים אשר נמלטו ואם כך הכיצד ניתן לטעון שרק הנאשמים הללו הם גנבי כלי הרכב.

בהקשר לרכב שבאישום השני, טוען עו"ד גיגי כי המתלוננת מסרה שהרכב איננו שלה אלא של בעלה, ולא זכרה היכן החנתה אותו. הרכב נמצא בענאתה ומייחסים את הנאשמים לרכב שנמצא בענאתה על פי האיתוראן. לשיטתו אין לסמוך על מכשיר האיתוראן, שכן הוא מופעל במקרים רבים גם שלא לצורך.

על פי הנטען, קיים קשר משפחתי בין שלושת הנאשמים ומכל מקום לא ניתן לטעון לביצוע בצוותא של העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

עוד נטען, כי לכל היותר אפשר היה להאשים בסיוע לביצוע העבירה ועבירה כגון זו אינה מקימה עילה למעצר עד תום ההליכים, במיוחד שאין כל ראיה ישירה לכך. המדובר לכל היותר בראיות נסיבתיות ובמקרים כגון אלה דרוש פזל מושלם, ובמקרה זה, המדינה לא הצליחה ליצור את הפאזל המושלם.

לטענת עו"ד גיגי, המדובר בעבירות רכוש, שגם בעניין אינו מקל ראש, ואולם יש לבחון חלופת מעצר. לעניין זה הפנה לפסיקה אשר לשיטתו תומכת בעמדה זו.

בסיכום דבריו, עתר לקבל את הערר וליתן אמון בנאשמים. לטענתו, המדובר בתיק גניבת רכוש ועוצמת הראיות נמוכה מאוד, ומכל מקום יש לאפשר לשני הנאשמים לנהל את משפטם כאשר אינם נתונים במעצר.

11. ב"כ העורר 3, עו"ד מאיה גלעדי-ז'ולסון, סקרה את ההליכים בעניינם של העוררים. היא אימצה את טענות ב"כ העוררים האחרים והוסיפה, כי התיק הוא עם "בעיות רבות ועוצמה חלשה". עיקר טענותיה היו באשר לעוצמת הראיות. ב"כ העורר עתרה לשחרורו של העורר לחלופת מעצר, כפי שהמליץ שירות המבחן.

12. ב"כ המשיבה, עו"ד דניאל שמשאשוילי, טען, כי בעניינם של שני העוררים החשש איננו רק מהימלטות, אלא לכך ששניהם ישובו לבצע עבירות, כפי שהוכח הלכה למעשה, ברמה של ראיה לכאורה, על פי קביעתו של בית משפט קמא. שכן העבירות המיוחסות למשיבים בוצעו שעה שתלוי נגדם מאסר על תנאי בר הפעלה.

אשר לטענת הסניגור המלומד, כי היו אחרים אשר ברחו מזירת האירוע, טען ב"כ המשיבה, כי חשוד נוסף שהטלפון נפל ממנו בזירת האירוע נתפס והוגשה בקשה למעצרו. עוד הפנה לדבריו של השוטר, אשר הכיר היטב את העוררים. עוד המשיך ותאר את השיטה בה נהגה החבורה לפעול בצוותא לביצוע גניבות כלי הרכב.

במענה לטענה בדבר אי הידיעה של שעת הגניבה טען ב"כ המשיבה, כי כך קורה בגניבת רכוש, כאשר אדם נועל את הבית, יוצא מביתו לעבודתו ושב בשעות הערב והבית נפרץ ואין לדעת מתי ארעה הפריצה. כך גם לגבי גניבת כלי רכב, כאשר ידוע מתי הרכב הוחנה במקום כלשהו ובשעה שבא בעל הרכב לקחתו, הרכב איננו ואין לדעת מהי שעת הגניבה המדויקת. ב"כ המשיבה ציין, כי קיים איכון של מי מהעוררים בזירת האירוע בגבעה הצרפתית, כאשר הרכב הנזכר באישום השלישי נגנב ברח' נהגי הפרידות. לדבריו, קיימות שיחות טלפון בין השלושה בסמוך לזירת גניבת הרכב, ומחקרי התקשורת שנערכו מצביעים על תמונה מלאה לגבי שיטת הפעולה של החבורה. עוד טען, כי שמרו על זכות השתיקה בחקירתם, ואת אשר הואילו לומר, הופרך בראיות שבידי המאשימה.

ב"כ המשיבה טען עוד, כי בית משפט קמא ביצע ניתוח מעמיק ויסודי של הראיות, בניגוד לטענת ב"כ העוררים כי עקב השעה המאוחרת והנוכחים הרבים באולם בית המשפט, לא יכול היה לבחון בצורה מעמיקה ויסודית את הראיות.

אשר לחלופת המעצר נטען, כי לא ניתן לתת אמון בעוררים. אין מקום להלין על בית משפט קמא שמצא לנכון לבחון את המפקחים המוצעים, ובסופו של יום לא נענה לבקשה לשחררם לחלופת מעצר. שיקול הדעת בנושא זה מסור לערכאה הדיונית ובית משפט קמא נהג בצורה סבירה, זאת גם בהינתן עברם הפלילי של העוררים אשר שבו וביצעו את העבירות המיוחסות להם בכתב האישום בסמוך לאחר שחרורם ממאסר. לפיכך, ביקש לדחות את הערר.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

13. על פי סעיף 21 (א) ו- (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"), בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים על בית המשפט לבחון האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה, האם קמה עילת מעצר, והאם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שהפגיעה בחירותו של המשיב תהיה פחותה (בש"פ 9896/16 מחיסן נ' מדינת ישראל (10.1.2017); בש"פ 5601/16 פלוני נ' מדינת ישראל (24.7.2016); בש"פ 2819/15 פלוני נ' מדינת ישראל

((17.5.2016)).

הלכה היא, כי בשלב המעצר אין בית המשפט בוחן כל ראיה כשלעצמה ועליו לבחון את המכלול ולהעריך עד כמה, ברמה הלכאורית, יש בראיות שנאספו כדי לבסס סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו (בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133 (15.4.1996)).

נפסק, כי ראיות לכאורה הן "ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט - תוך בחינה בחקירות, בקביעת אמינות ומשקל, יוביל לראיות (רגילות) אשר מבססות אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 133, 147 (1996)). עוד נפסק, כי בשלב זה אין צורך לבחון האם הראיות מלמדות על אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, אלא די בכך שהפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות מקים סיכוי סביר, שלאחר עיבודו במהלך המשפט, יוביל לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר (בש"פ 4667/12 אזולאי נ' מדינת ישראל (28.6.2012); בש"פ 4329/12 אימאם נ' מדינת ישראל (13.6.2012); 5678/12 טלאקה נ' מדינת ישראל (5.8.2012)). כן נפסק, כי בשלב זה של הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים, לא נבדקת מהימנות העדים ובית המשפט אינו נדרש לשאלת משקלן של העדויות, אלא אם כן עולה על פני הדברים סתירות ופרכות מהותיות (בש"פ 6466/12 אמארה נ' מדינת ישראל (19.9.2012); בש"פ 4256/12 שהאב נ' מדינת ישראל (11.6.2012); בש"פ 3526/13 כיאל נ' מדינת ישראל (27.5.2013) והאסמכתאות שם).

ראיות לכאורה

14. כל תיקי החקירה של המשטרה הוגשו לעיוני ובחנתי את חומר הראיות שבידי המשיבה.

איני רואה לפרט את החומר הרב. עם זאת, אציין, כי אין המדובר בראיות נסיבתיות בלבד, כטענת ב"כ העוררים. קיימת עדות ראיה של איש הבילוש, רס"ב אבי בן עמי, שהיה בניידת סמויה עם שוטר נוסף, אלירן סיסו. בן עמי הבחין ברכבים שנסעו בציר מכמש בצורה מסודרת ואיטית המתאימה לחוליה שמובילה כלי רכב גנובים. בדו"ח הפעולה שערך (23.6.18) הוא מתאר, כי תחילה נוסע רכב הפאסאט אפורה, בה נהג כמי שזוהה אחר כך כזיגד בסיסי, העורר 2. אחריו בסדר התנועה מאזדה 2 אפורה אשר בה נהג מי שהוא מכיר היטב ומזוהה על ידו כג'יגד בסיסי, העורר 1. כן הבחין, כי הנהגים בכל כלי הרכב משוחחים בפלאפון. שני הבלשים עוקבים אחרי השיירה בלא להזדהות. בוצעה חסימה ורכב הפאסט, המוביל, נעצר ואז ביצעו האחרים פרסה מהירה לכיוון חזרה. כאשר השוטר חוסם חלק מהכביש נהג פרק מהרכב והחל בבריחה. השוטר האחר, אלירן סיסו, החל במרדף רגלי אחריו, אולם הנמלט לא נתפס. תוך כדי הריצה הפלאפון של הבורח נפל ונתפס. כך עולה גם מדו"ח פעולה של השוטר אלירן סיסו (23.6.18). על פי הודעת ב"כ המשיבה, מאוחר יותר הנמלט זוהה ונעצר. מהשוטרים נגבו גם הודעות. כן נערכו דו"חות פעולה של השוטרים שהיו מעורבים במעצר העוררים. כמו-כן נערכו מחקרי תקשורת, שמהם עולה קיום שיחות אינטנסיביות ביניהם במועדים שכלי הרכב מושאי האישומים נגבו (מזכרים מיום 27.6.18) (מסמך מיום

5.7.18 של חטיבת הסיגינט סייבר), הוחלפו מסרונים שמהם עולה התייחסות לכלי רכב גנובים, ועוד.

15. אשר לאישום השני. בדו"ח מז"פ מיום 20.6.18 נאמר, כי שיטת הביצוע הייתה של ניפוץ חלון משולש שמאלי אחורי. לא נמצאו טביעות אצבע. במזכר מיום 20.6.18, מתאר רס"מ מיכאל בן עזרא, כי בעת הדיווח על גניבת הרכב של מר סאפי היה באיזור, ניגש לכתובת המדוברת, שוחח עם שכנה של המתלונן שהסכימה שיצפה בסרטוני האבטחה מהפלאפון שלה. בסרטון הבחין ברכב פאסאט בצבע כסף עם סאן רוף, מגיע לחניה בה היה הרכב שנגנב, עמד, ויוצא עימו לאחר כשתי דקות. את הסרטון צילם בפלאפון שלו עקב תקלה במערכת ה-DVR ולא ניתן לצפות ממנו. בבדיקה במערכת המשטרתית "נמצא הרכב במחסום מ.פ. שעפט לפני הרכב הגנוב".

אשר לגניבת הרכב שבאישום 5 נאמר, כי לא נמצאו טביעות אצבע של מי משלושת העוררים, ושיטת הביצוע היא "עקיפת מתנע מסוג כפתור ע"י פרוק תעלה על יד ידית פתיחת מכסה המנוע".

16. העוררים 1 ו-2, גהאד בסיס וזיאד בסיס, שמרו בחקירותיהם על זכות השתיקה.

עורר 3, עבדאללה חמאד, הוא גיסו של זיאד בסיס, אחיה של אשתו, וגהאד הוא בן דודה של אשתו (הודעה מיום 30.6.18, ש' 117). עורר 3 מכחיש שיחות טלפון עם העורר 1, גהאד, וכן מכחיש שיש לו את מספר הפלאפון שלו (הודעה מיום 1.7.18, ש' 383 ואילך), זאת בניגוד לעולה ממחקרי התקשורת שנערכו וכי קיים שיחות עם העוררים 1 ו-2 (הודעה מיום 4.7.18, ש' 16 ואילך). יצוין, כי בהמשך חקירתו העורר 3 שומר על זכות השתיקה (הודעה מיום 3.7.18).

17. כעולה מהמובא לעיל, אין המדובר בכך שכל חומר הראיות שבידי המשיבה הוא ראיות נסיבתיות בלבד, כטענת עו"ד גיגי. אכן, המשיבה אינה יכולה לציין את השעה המדויקת של הגניבה של כל רכב, אולם אין תימה בכך. שכן במקרה אחד בעל הרכב מחנה את הרכב בשעת בוקר, נכנס לעבודתו במשרד ממשלתי וכששב לחניון בשעה 17:00 לערך גילה כי הרכב איננו (אישום 1); או במקרה שני כאשר אשת המתלונן, בעל הרכב, החנתה את הרכב בבוקר בחניון ליד הבית ובשעה 14:00 יצאה מהבית לאסוף את ילדיהם והרכב לא נמצא (אישום 2); או כאשר הרכב שנגנב שייך לאשה הנמצאת בחו"ל (אישום 3) ובעלה מוסר את התלונה על הגניבה; או כאשר הרכב חונה בחניון בית החולים "הדסה" בעין-כרם ובעליו, העובד כאח בבית החולים, החנה אותו בבוקר ומששב לקחתו לאחר שעות העבודה לא מצאו (אישום 4); אמנם, לא נמצאו טביעות אצבע של העוררים על כלי הרכב הגנובים, והעוררים גם לא נצפו ולא צולמו כגנבי כלי הרכב. אולם, ממכלול הראיות עולה תמונה של חבורה המבצעים גניבה של רכבי מאזדה. נראה, כי הנמלטים שלא נעצרו, ואשר היו בחברת שני העוררים הראשונים בשעה שהללו נעצרו במחסום, הם גנבי הרכבים בפועל, או אחרים שטרם זוהו, ועל כן העוררים מואשמים בביצוע בצוותא.

18. מכל מקום, כפי שנפסק לא אחת, גם אם המדובר בראיות נסיבתיות בלבד, וכאמור איני סבור כי זהו המקרה כאן, אין זה שולל את האפשרות של מעצר עד תום ההליכים, מקום בו מצטרפות הראיות הנסיבתיות לכדי מסכת של ראיות לכאורה, המעמידות סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 991/99 **מדינת ישראל נ' משה קנילסקי** (17.2.1999); בש"פ 1466/04 **אהרון זדה נ' מדינת ישראל** (26.2.2004)).

והאסמכתאות שם); בש"פ 7129/15 **מדינת ישראל נ' גפני** (18.11.2015) פסקה 16 והאסמכתאות שם). לדעתי, מבט על מכלול הראיות שבידי המאשימה, מקים סיכוי סביר להרשעה.

19. ככל שמלין ב"כ העוררים על כך שהמצלמות ממקומות החניה של הרכבים לא נתפסו, ונענה כי לא היו מצלמות כאלה, או מה הדבר שהעלה את החשד של השוטרים שהיו בניידת הסמויה בדבר אופן נסיעת הרכבים, או כיצד מתקשר איכון מקומם של הטלפונים הניידים שברשות העוררים עם המקומות מהם נגנבו הרכבים, כולל בבית החולים "הדסה", שם ביקר העורר את אמו המאושפזת, כטענתו - אלו טענות שיוכל להעלותן, אם ימצא לנכון, בטיעוניו בתיק העיקרי.

עילת מעצר

20. גם בנושא עילת המעצר - דעתי כדעת בית משפט קמא, כי בעניינם של השלושה קמה עילת מעצר מחמת מסוכנות, כפי שנפסק בהלכת פרנקל הנזכרת. כאשר קמה חבורה ומבצעת יחדיו מספר רב של עבירות רכוש, לכאורה, בתכנון ובתחכום רב, כבמקרה דנן, נובעת מסוכנות רבתי מצדם של העוררים אם ישוחררו. לכך יש לצרף את עברם הפלילי המכביד, בעבירות רכוש, ובעיקר העובדה שנגד כל אחד מהשלושה תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה, כפי שפורט לעיל.

חלופת מעצר

21. כאמור, בית משפט קמא בחן את חלופות המעצר שהוצעו על ידי העוררים, לאחר קבלת תסקירי שירות המבחן, והגיע למסקנה, כי אין מקום להורות על חלופת מעצר.

22. על פי הוראת המחוקק, גם כאשר קמה עילת מעצר בגין מסוכנות, על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך שתפגע בצורה פחותה בנאשם (סעיף 21(ב) (1) לחוק המעצרים).

23. בחנתי את האמור בתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינם של העוררים:

א. בעניינו של העורר 1, ג'האד בסיס, סבר שירות המבחן, בתסקיר מיום 7.10.18, כי קיימים מספר גורמים מגבירי סיכון וקיים סיכון ניכר להישנות העבירות. שירות המבחן בחן את המפקחים שהוצעו לפקח עליו, היה ובית המשפט יחליט על שחרורו לחלופה של מעצר בית בבית הוריו, וציין כי הוריו אינם מעורים מספיק בחייו, מביעים גישה מגוננת כלפיו, יתקשו להציב לו גבולות ולצמצם רמת הסיכון, ועל כן נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורו.

ב. בעניינו של עורר 2, זיאד בסיס, נאמר בתסקיר שירות המבחן מיום 9.10.18, כי במכלול השיקולים ההתרשמות היא מסיכון ניכר להישנות עבירות, רצידיביזם לכאורה בהתנהלות, וכי חלופת המעצר המוצעת לא תוכל להוות מסגרת סמכותית ומציבת גבולות, ולפיכך נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה לשחרורו לחלופה שהוצעה.

ג. בדיון ביום 10.10.18 שמע בית משפט קמא את המפקחים המוצעים והתרשם מהם לחיוב. עם זאת, הגיע למסקנה כי תסקיר שירות המבחן אושש את סברתו כי לא ניתן לתת אמן בעוררים, ועל כן הורה על מעצר עד לתום ההליכים.

24. א. בעניינו של עורר 3, נאמר בתסקיר מיום 6.9.18, כי בשקלול של גורמי הסיכון מול גורמי הסיכוי, קיימת רמת סיכון משמעותית להישנות התנהגות פוגענית ועוברת חוק בפרט בתחום הרכוש. המפקחים שהוצעו נבחנו על ידי שירות המבחן ונמצא, כי יתקשו להציב לו גבולות ולהפחית את רמת הסיכון הנשקפת, ולפיכך לא הומלץ על שחרורו.

בתסקיר משלים מיום 28.10.18, נבחנו שלושה מפקחים חדשים והומלץ על שחרורו של העורר למעצר בית בפיקוחם, בבית המשפחה בכפר עיסאווייה, וכן המלצה על הפקדת דמי ערבות גבוהים.

ב. בהחלטה מיום 29.10.18, קבע בית משפט קמא, כי הערכת הסיכון הנשקפת מהעורר היא משמעותית ביותר, כאשר הדבר נובע ממועדות של העורר לבצע עבירות רכוש חמורות, ולחובתו 9 הרשעות קודמות בגין ריצה מאסרים ארוכים בכל פעם. הרשעתו האחרונה היא מינואר 2017, עת נדון לעשרה חודשי מאסר בפועל, כאשר העבירות לכאורה בתיק שלפנינו בוצעו זמן קצר לאחר שחרורו, כל אלה מקשים עד מאד ליתן בו אמן, ומעידים על המסוכנות הנשקפת ממנו. עוד קבע בית המשפט, כי החלופה עם שלושה מפקחים - האם כמפקחת עיקרית שעיקר תשומת ליבה יהא נתון לאשת העורר שאך זה ילדה; האב, שבנו אינו נשמע לו בחלק מהזמן; ושכן השוכר דירה, שלא מסר פרטים בקשר לעברו הפלילי - אינה מספקת בנסיבות העניין.

25. כידוע, בבוא בית המשפט לשקול שחרור לחלופת מעצר, הבחינה היא דו-שלבית. **בבש"פ 5109/15 ביטון נ' מדינת ישראל (30.7.15) נאמר על ידי כב' השופט א' שוהם:**

"היתכנותה של חלופת מעצר, טעונה בחינה דו שלבית. תחילה, על בית-המשפט לבחון האם קיימת חלופת מעצר כלשהי העשויה, ברמה העקרונית, לאיין את מסוכנותו של הנאשם. במידה שהשאלה הראשונה נענית בחיוב, על בית-המשפט לבחון את מידת התאמתן של חלופות מעצר קונקרטיות, בנסיבות העניין שלפניו [...] טיב חלופת המעצר נגזרת, בין השאר, מעוצמתן של הראיות לכאורה להוכחת אשמתו של הנאשם, וכן ממעמדה ומעוצמתה של עילת המעצר העומדת נגדו" (בש"פ 8082/12 אברהם נ' מדינת ישראל (23.12.2012); ראו גם: בבש"פ 7873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (20.11.2012); בבש"פ 7792/12 ג' בארין נ' מדינת ישראל (1.11.2012))."

בבש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר (10.10.2013) נאמר:

"מצוות המחוקק היא, כי על בית המשפט להידרש לשאלה אם ניתן להשיג את מטרת המעצר, 'בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו של הנאשם פחותה' (סעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים). לצורך בחינת היתכנותה של חלופת מעצר, עמדה הפסיקה של הזיקה הקיימת בין עוצמת הראיות לבין חלופת המעצר, ומדובר במעין 'מקבילית כוחות', 'בין

עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של הנאשם' [...] בא בעת, קיימת גם זיקה בין עוצמת הראיות לבין עוצמת עילת המעצר, כך שגם כאשר מדובר בראיות לכאורה שעוצמתן אינה גבוהה, אך עילת המעצר היא עוצמתית, ניתן להגיע למסקנה כי אין לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר".

26. בבש"פ 8389/15 אבו כאטר נ' מדינת ישראל (27.12.15) אמר כב' השופט ס' ג'ובראן כך:

" כידוע, שחרור לחלופת מעצר תלוי, בין השאר, ביכולת לתת אmon בנאשם - כאשר זו מוסקת מעברו, מהתנהגותו במהלך האירועים מושאי כתב האישום ומנסיבותיו הפרטניות של המקרה (ראו: בש"פ 7129/15 מדינת ישראל נ' גפני, פסקה 20 (28.10.2015); בש"פ 6056/14 נחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (23.9.2014)). במקרה שלפניי, בית המשפט המחוזי מצא כי לא ניתן לתת אmon בעורר, וזאת נוכח מהות העבירות, תחכומן, היקפן והתקופה הממושכת בה בוצעו, ולנוכח עברו הפלילי. אמנם שירות המבחן בא בהמלצה חיובית לגבי האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר, אולם כידוע, המלצת שירות המבחן הינה המלצה בלבד, ואין בית המשפט כבול בה (ראו: בש"פ 5727/15 חוטה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (30.8.2015); בש"פ 475/13 סורוקה נ' מדינת ישראל (20.1.2013)). כפי שפירטתי לעיל, נימוקיו של בית המשפט המחוזי שלא לקבל את המלצת שירות המבחן מקובלים עליי."

27. דברים אחרונים אלו יפים לענייננו. גם אם אצא מהנחה לטובת העוררים - כי הראיות לכאורה אינן בעוצמה גבוהה, כנטען על ידם - יש לערוך איזון בין עוצמתן לבין מידת המסוכנות של העוררים כעולה מכתב האישום, מתסקירי שירות המבחן, ומעברם המכביד.

28. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין שני העוררים להידחות. מקובלות עליי מסקנותיו של בית משפט קמא, כי במקרה דנן כל חלופת מעצר אין בה להפיג את מסוכנותם של העוררים. מסוכנות זו נלמדת ממעשיהם, לכאורה, כמתואר בכתב האישום, מהמסוכנות המצוינת בתסקירי שירות המבחן, מעברם הפלילי המכביד, הכולל הרשעות למכביר, ועונשי מאסר מאחורי סורג וברית. לכך יש להוסיף, את העובדה שנגד כל אחד מהעוררים תלוי ועומד מאסר על תנאי בר הפעלה. לעניין זה נאמר בבש"פ 4225/17 אבו רמוז נ' מדינת ישראל (6.6.17):

"...לא זו אף זו, וכפי שציינתי לעיל, העבירות המיוחסות לעורר נעברו בעוד עונש מאסר על תנאי בר הפעלה מרחף מעל לראשו, ובהיותו כפוף לצו מבחן. בנסיבות אלה, קיים קושי רב ליתן אmon בעורר, לאחר שהוא הפר, באורח כה בוטה, את האmon שניתן בו. ככלל, אין מקום להעניק, בהעדר נסיבות מיוחדות וחריגות, הזדמנות נוספת למי שהפר את אמונו של בית המשפט".

(ההדגשה אינה במקור - א' פ').

29. על יסוד כל האמור לעיל, שני העוררים - עמ"ת 25320-11-18 ו - עמ"ת 25949-11-18 - נדחים, והעוררים יוותרו במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדם.

בהסכמת הצדדים המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

המזכירות תמסור את תיקי החקירה לב"כ המשיבה באופן אישי.

ניתנה היום, כב' כסלו תשע"ט, 30 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

חתימה